

ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΗΣ

ΕΥΡΩΠΑΪΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΙΝΩΝ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ

ΠΡΩΤΟ ΤΜΗΜΑ

ΑΠΟΦΑΣΗ
ΕΠΙ ΤΟΥ ΠΑΡΑΔΕΚΤΟΥ

Προσφυγή αριθ. 8863/03
που κατατέθηκε από τον Έ.Ε
κατά της Ελλάδας

Το Ευρωπαϊκό Δικαστήριο των Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων (πρώτο τμήμα), συνεδριάζοντας την 24-11-2005 σε τμήμα αποτελούμενο από τους:

Κύριο Λ. ΛΟΥΚΑΪΔΗ, *πρόεδρο*,
Κύριο Κ.Λ. ΡΟΖΑΚΗ,
Κυρία F. TULKENS,
Κύριο P. LORENZEN,
Κυρία N. VAJIC,
Κύριο D. SPIELMANN,
Κύριο, S.E. JEBENS, *δικαστές*,
και τον κύριο S. NIELSEN, *γραμματέα τμήματος*.

Λαμβάνοντας υπόψη την πιο πάνω αναφερόμενη προσφυγή που εισήχθη στις 27 Φεβρουαρίου 2003,

Λαμβάνοντας υπόψη τις παρατηρήσεις που υποβλήθηκαν από την εναγόμενη κυβέρνηση και εκείνες που κατατέθηκαν σε απάντηση από τον προσφεύγοντα,

Αφού διασκέφθηκε, εκδίδει την πιο κάτω απόφαση:

ΩΣ ΠΡΟΣ ΤΑ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΑ ΠΕΡΙΣΤΑΤΙΚΑ

Ο προσφεύγων, κύριος Ε.Ε., είναι ένας έλληνας υπήκοος, ο οποίος γεννήθηκε το 1955 και είναι κάτοικος Πατρών. Εκπροσωπείται ενώπιον του Δικαστηρίου από τον κύριο Ι. Κτιστάκη, δικηγόρο του συλλόγου της Θήβας. Η εναγόμενη κυβέρνηση εκπροσωπείται από τους απεσταλμένους του αντιπροσώπου της, κύριο Σ. Σπυρόπουλο, σύμβουλο του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους, και κυρία Β. Πελέκου, πάρεδρο του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους.

A. Οι συνθήκες της υπόθεσης

Οι συνθήκες της υπόθεσης, όπως εξετέθησαν από τους διαδίκους, μπορούν να συνοψιστούν ως εξής:

Ο προσφεύγων είναι μηχανολόγος μηχανικός. Το 1991 προσλήφθηκε ως επίκουρος καθηγητής από το Πανεπιστήμιο Πατρών το οποίο έλυσε τη σύμβαση εργασίας του το 1996.

Στις 23 Ιουλίου 1997, ο προσφεύγων κατέθεσε μήνυση με παράσταση πολιτικής αγωγής εναντίον κάποιων πρώην συναδέλφων του, καταγγέλλοντας τις μεθοδεύσεις τους για να τον απομακρύνουν από το Πανεπιστήμιο.

Η προανάκριση της υπόθεσης άρχισε τον Νοέμβριο του 1997 και περατώθηκε τον Ιανουάριο του 1999.

Τον Μάρτιο του 1999, ο εισαγγελέας άσκησε ποινικές διώξεις εναντίον δώδεκα καθηγητών του Πανεπιστημίου Πατρών για παράβαση των καθηκόντων τους.

Στις 19 Νοεμβρίου 1999, οι κατηγορούμενοι παραπέμφθηκαν σε δίκη. Η συζήτηση ορίστηκε για τις 19 Ιανουαρίου 2000. Οι κατηγορούμενοι κατέθεσαν έφεση ενώπιον του Εισαγγελέα Εφετών Πατρών κατά της παραπομπής τους σε δίκη.

Στις 10 Δεκεμβρίου 1999, ο Εισαγγελέας Εφετών Πατρών παρέπεμψε τον φάκελο της δικογραφίας ενώπιον του Συμβουλίου Πλημμελειοδικών Πατρών (απόφαση αριθ. 25/1999).

Στις 9 Μαρτίου 2000, το Συμβούλιο Πλημμελειοδικών Πατρών αποφάσισε να μην παραπέμψει σε δίκη τους κατηγορουμένους, αφού δεν προέκυπταν ενδείξεις ενοχής τους από την δικογραφία (απόφαση αριθ. 73/2000).

Στις 24 Μαρτίου 2000, ο προσφεύγων άσκησε έφεση κατά της απόφασης αυτής.

Στις 19 Απριλίου 2000, το Συμβούλιο Εφετών Πατρών επικύρωσε την προσβληθείσα απόφαση (απόφαση αριθ. 98/2000).

Στις 18 Μαΐου 2000, ο προσφεύγων άσκησε αίτηση αναίρεσης.

Στις 20 Φεβρουαρίου 2001, το Συμβούλιο του Αρείου Πάγου εξαφάνισε την πιο πάνω αναφερόμενη απόφαση και παρέπεμψε την υπόθεση ενώπιον του Συμβουλίου Εφετών (απόφαση αριθ. 530/2001).

Στις 21 Μαΐου 2001, το Συμβούλιο Εφετών Πατρών έκανε εν μέρει δεκτή την έφεση του προσφεύγοντος. Διατήρησε κάποιες από τις κατηγορίες και επικύρωσε κατά τα λοιπά την απόφαση αριθ. 73/2000. Επιπλέον, διαπίστωσε την παραγραφή κάποιων από τα επίδικα πλημμελήματα και παρέπεμψε κάποιους κατηγορουμένους σε δίκη (απόφαση αριθ. 119/2001).

Στις 5 Ιουνίου 2001, ο προσφεύγων άσκησε αίτηση αναίρεσης κατά της απόφασης αυτής αναφορικά με τα σημεία εκείνα όπου ορισμένες κατηγορίες κρίθηκαν αβάσιμες ή παραγεγραμμένες.

Στις 5 Ιουνίου 2002, το Συμβούλιο του Αρείου Πάγου εξαφάνισε εν μέρει την απόφαση του Συμβουλίου Εφετών Πατρών. Έκρινε ότι τα πλημμελήματα, που φέρονται να είχαν διαπραχθεί μεταξύ 27 Μαΐου 1996 και 19 Μαρτίου 1997, είχαν παραγραφεί. Αντιθέτως, σε ό,τι αφορά τα πλημμελήματα που φέρονται να έχουν διαπραχθεί μετά τις 19 Μαρτίου 1997, παρέπεμψε τους κατηγορουμένους σε δίκη (απόφαση αριθ. 1387/2002). Αυτοί κλητεύθηκαν να παραστούν ενώπιον του Πλημμελειοδικείου Πατρών με κλήσεις της 3^{ης} Ιουλίου 2002.

Η συζήτηση ενώπιον του Πλημμελειοδικείου Πατρών έλαβε χώρα στις 4 Σεπτεμβρίου 2002. Ο προσφεύγων δήλωσε ενώπιον του

δικαστηρίου ότι το ποσό για το οποίο δήλωσε παράσταση πολιτικής αγωγής ήταν δέκα ευρώ.

Το δικαστήριο διαπίστωσε την παραγραφή των εν λόγω πλημμελημάτων, κατ' εφαρμογή της πενταετούς παραγραφής όπως προβλέπεται στα άρθρα 111, 112 και 113 του Ποινικού Κώδικα. Συγκεκριμένα, το δικαστήριο έκρινε ότι οι επίδικες πράξεις είχαν παραγραφεί το αργότερο μέχρι τις 19 Μαΐου 2002, ενώ οι κλητεύσεις για να παραστούν ενώπιον του δικαστηρίου είχαν κοινοποιηθεί στους κατηγορουμένους στις 3 Ιουλίου 2002 (απόφαση αριθ. 3825/2002).

B. ΤΟ ΕΦΑΡΜΟΣΤΕΟ ΕΘΝΙΚΟ ΔΙΚΑΙΟ ΚΑΙ Η ΠΡΑΚΤΙΚΗ

1. Οι εφαρμοστέες διατάξεις του Ποινικού Κώδικα έχουν ως εξής:

«Άρθρο 111

1. Το αξιόποιο εξαιρείται με την παραγραφή.

(...)

3. Τα πλημμελήματα παραγράφονται μετά πέντε έτη.

(...)

Άρθρο 112

Η προθεσμία της παραγραφής αρχίζει από την ημέρα που τελέστηκε η αξιόποινη πράξη.

Άρθρο 113

Η προθεσμία της παραγραφής αναστέλλεται για όσο χρόνο σύμφωνα με διάταξη νόμου δεν μπορεί να αρχίσει ή να εξακολουθήσει η ποινική δίωξη.

Η προθεσμία της παραγραφής αναστέλλεται για όσο χρονικό διάστημα διαρκεί η κύρια διαδικασία και έως ότου γίνει αμετάκλητη η καταδικαστική απόφαση.»

2. Στην ελληνική έννομη τάξη, η ποινική διαδικασία δεν αναστέλλει την πολιτική διαδικασία. Έτσι, αν η ποινική διαδικασία κινηθεί πριν ή κατά τη διάρκεια της δίκης ενώπιον του πολιτικού δικαστηρίου, το τελευταίο δεν υποχρεούται να αναστείλει την απόφασή του μέχρι να αποφανθεί τελεσίδικα ο ποινικός δικαστής επί της ποινικής διαδικασίας. Επιπλέον, ο πολιτικός δικαστής δεν δεσμεύεται καταρχήν από ό,τι κρίθηκε τελεσίδικα από την ποινική διαδικασία. Μία εξαίρεση σε αυτόν τον κανόνα αποτελεί το άρθρο 366 § 2 του Ποινικού Κώδικα το οποίο ορίζει:

«Αν στις περιπτώσεις των άρθρων 362 (δυσφήμιση), 363 (συκοφαντική δυσφήμιση), 364 (δυσφήμιση ανώνυμης εταιρείας) και 365 (προσβολή της μνήμης νεκρού) το γεγονός που ισχυρίστηκε ή διέδωσε ο υπαίτιος είναι πράξη αξιόποινη για την οποία ασκήθηκε δικαστική δίωξη αναστέλλεται η δίκη για τη δυσφήμιση έως το τέλος της ποινικής δίωξης· θεωρείται αποδεδειγμένο ότι το γεγονός που αφορά η δυσφήμιση είναι αληθινό αν η απόφαση είναι καταδικαστική και ψευδές αν η απόφαση είναι αθωωτική (...).»

Η νομολογία των ελληνικών δικαστηρίων αναγνωρίζει τον ποινικό και πολιτικό ταυτόχρονα χαρακτήρα της παράστασης πολιτικής αγωγής (βλέπε, μεταξύ άλλων *Ολομέλεια Αρείου Πάγου-Ποινικό Τμήμα*, απόφαση αριθ. 1/1997, ΝοΒ, 1997).

3. Τα άρθρα 105 και 106 του Εισαγωγικού νόμου του Αστικού Κώδικα ορίζουν:

«Για παράνομες πράξεις ή παραλείψεις των οργάνων του δημοσίου κατά την άσκηση της δημόσιας εξουσίας που τους έχει ανατεθεί, το δημόσιο ενέχεται σε αποζημίωση, εκτός αν η πράξη ή η παράλειψη έγινε κατά παράβαση διάταξης, που υπάρχει για χάρη του γενικού συμφέροντος. Μαζί με το δημόσιο ευθύνεται εις ολόκληρον και το υπαίτιο πρόσωπο, με την επιφύλαξη των ειδικών διατάξεων για την ευθύνη των υπουργών.»

Άρθρο 106

«Οι διατάξεις των δύο προηγούμενων άρθρων εφαρμόζονται και για την ευθύνη των δήμων, των κοινοτήτων ή των άλλων νομικών προσώπων δημοσίου δικαίου από πράξεις ή παραλείψεις των οργάνων που βρίσκονται στην υπηρεσία τους.»

Το άρθρο 105 του Εισαγωγικού Νόμου του Αστικού Κώδικα θεσπίζει την έννοια της ειδικής αδικοπραξίας δημοσίου δικαίου, η οποία καθιερώνει την εξωσυμβατική ευθύνη του Δημοσίου. Η ευθύνη αυτή προκύπτει από παράνομες πράξεις ή παραλείψεις. Οι συγκεκριμένες πράξεις μπορούν να είναι, όχι μόνον νομικές, αλλά και υλικές πράξεις της διοίκησης, συμπεριλαμβανομένων και των καταρχήν μη εκτελεστών πράξεων (Κυριακόπουλος, *Σχόλια του Αστικού Κώδικα*, άρθρο 105 του Εισαγωγικού Νόμου του Αστικού Κώδικα, αριθ. 23 – Φίλιος, *Δίκαιο των συμβάσεων*, ειδικό μέρος, τόμος 6, ποινική ευθύνη 1977, παρ. 48 Β 112 – Ε. Σπηλιωτόπουλος, *Διοικητικό Δίκαιο*, τρίτη έκδοση, παρ. 217 – Απόφαση αριθ. 535/1971 του Αρείου Πάγου, *Νομικό Βήμα* 19, σελ. 1414 – Απόφαση αριθ. 492/1967 του Αρείου Πάγου, *Νομικό Βήμα* 16, σελ. 75). Το παραδεκτό της αγωγής αποζημίωσης τελεί υπό μία προϋπόθεση: την παράνομη φύση της πράξης ή της παράλειψης.

Σύμφωνα με την νομολογία των διοικητικών δικαστηρίων, η υπέρβαση των ορίων της διακριτικής ευχέρειας της διοίκησης ή η μη τήρηση των γενικών αρχών της χρηστής διοίκησης είναι ικανές να

στοιχειοθετήσουν την εξωσυμβατική ευθύνη της τελευταίας (βλέπε, μεταξύ άλλων, Διοικητικό Εφετείο Αθηνών, αποφάσεις αριθ. 1605/93 και 1427/1998, *Διοικητική Δίκη* 1994, σελ. 369 και 1998, σελ. 963). Η εξωσυμβατική ευθύνη της διοίκησης στοιχειοθετείται επίσης στην περίπτωση κατά την οποία ένα νόμιμο βάρος επί μιας ιδιοκτησίας συνιστά ουσιώδη δέσμευση της τελευταίας (Συμβούλιο της Επικρατείας, απόφαση αριθ. 2801/1991, ολομέλεια, *Νομικό Βήμα* 1992, σελ. 1091).

4. Το άρθρο 249 του Αστικού Κώδικα ορίζει:

«Εφόσον δεν ορίζεται διαφορετικά, οι αξιώσεις παραγράφονται σε είκοσι χρόνια.»

ΑΙΤΙΑΣΕΙΣ

1. Στην αρχική προσφυγή του, ο προσφεύγων παραπονέθηκε υπό το πρίσμα του άρθρου 13 της Σύμβασης για το δίκαιο της διαδικασίας στην οποία δήλωσε παράσταση πολιτικής αγωγής. Επιπλέον, επικαλούμενος το άρθρο 1 του Πρωτοκόλλου αριθ. 1, ο προσφεύγων παραπονέθηκε για προσβολή του δικαιώματός του για σεβασμό της περιουσίας του.

2. Επικαλούμενος το άρθρο 6 § 1 της Σύμβασης, ο προσφεύγων παραπονείται για την αιτιολογία της διάταξης αριθ. 25/99 του Εισαγγελέα Εφετών καθώς και των αποφάσεων αριθ. 73/2000 και 98/2000 των Συμβουλίων. Επιπλέον, παραπονείται ότι οι κατηγορούμενοι, οι οποίοι παραπέμφθηκαν σε δίκη, δεν δικάστηκαν λόγω της επελθούσας παραγραφής εξαιτίας της συμπεριφοράς των διωκτικών αρχών.

ΩΣ ΠΡΟΣ ΤΟ ΝΟΜΙΚΟ ΜΕΡΟΣ

1. Στην προσφυγή του, ο προσφεύγων παραπονέθηκε, υπό το πρίσμα του άρθρου 13 της Σύμβασης, για το δίκαιο της ποινικής

διαδικασίας καθώς και για την προσβολή του δικαιώματός του για σεβασμό της περιουσίας του, όπως το εγγυάται το άρθρο 1 του Πρωτοκόλλου αριθ. 1. Στη συνέχεια, δήλωσε ότι επιθυμούσε να παραιτηθεί από τις αιτιάσεις αυτές.

Το Δικαστήριο συμπεραίνει ότι ο προσφεύγων δεν προτίθεται να επιμείνει στις αιτιάσεις του, με την έννοια του άρθρου 37 § 1 α) της Σύμβασης. Εκτιμά εξάλλου ότι καμία ειδική συνθήκη σχετική με τον σεβασμό των προστατευόμενων από την Σύμβαση και τα πρωτόκολλα δικαιωμάτων δεν επιβάλλει την συνέχιση της εξέτασης των αιτιάσεων αυτών (Άρθρο 37 § 1 στο τέλος).

Συνεπώς, αυτό το τμήμα της προσφυγής πρέπει να διαγραφεί από το πινάκιο.

2. Ο προσφεύγων παραπονείται ότι η διάταξη αριθ. 25/99 του Εισαγγελέα Εφετών και οι αποφάσεις αριθ. 73/2000 και 98/2000 των Συμβουλίων δεν ήταν επαρκώς αιτιολογημένες. Ειδικότερα, υποστηρίζει ότι οι αποφάσεις αυτές παρουσίαζαν κενά ως προς την περιγραφή των πραγματικών περιστατικών στην κλήση αριθ. 952/1999. Επιπλέον, ο προσφεύγων παραπονείται ότι οι αδικαιολόγητες καθυστερήσεις από την πλευρά των εθνικών αρχών στην συνέχιση της διαδικασίας, είχαν ως συνέπεια την παραγραφή των επίδικων πλημμελημάτων ενώπιον του Αρείου Πάγου, και εν συνεχεία, ενώπιον του Πλημμελειοδικείου Πατρών.

Επικαλείται το άρθρο 6 § 1 της Σύμβασης, του οποίου οι εφαρμοστέες διατάξεις έχουν ως εξής:

Άρθρο 6 § 1

«Παν πρόσωπον έχει δικαίωμα όπως η υπόθεσίς του δικασθή δίκαιως (...) εντός λογικής προθεσμίας, υπό δικαστηρίου (...) το οποίον θα αποφασίση (...) επί των αμφισβητήσεων επί των δικαιωμάτων και υποχρεώσεων του αστικής φύσεως (...).»

α. Σε ό,τι αφορά την αιτίαση την ελκόμενη από την αιτιολογία των τριών πιο πάνω αναφερόμενων δικαστικών αποφάσεων, το δικαστήριο σημειώνει ότι η πιο πρόσφατη από αυτές είναι η απόφαση αριθ. 98/2000 του Συμβουλίου Εφετών Πατρών. Η εν λόγω απόφαση εκδόθηκε στις 19 Απριλίου 2000, ήτοι περισσότερο από έξι μήνες πριν τις 27 Φεβρουαρίου 2003, ημερομηνία κατάθεσης της προσφυγής. Ο προσφεύγων δεν επικαλείται κάποιον λόγο ικανό να τον απαλλάξει από την υποχρέωση να προσφύγει ενώπιον του Δικαστηρίου μέσα σε προθεσμία έξι μηνών από την ημερομηνία αυτή.

Επιπλέον, σε ό,τι αφορά την αιτίαση την ελκόμενη από τις παραλείψεις των εθνικών αρχών που οδήγησαν στην παραγραφή των πλημμελημάτων που υποτίθεται ότι διαπράχθηκαν μεταξύ 27 Μαΐου 1996 και 19 Μαρτίου 1997, το Δικαστήριο σημειώνει ότι η παραγραφή τους διαπιστώθηκε από το Συμβούλιο του Αρείου Πάγου στην απόφαση αριθ. 1387/2002. Ωστόσο, η απόφαση αυτή εκδόθηκε στις 5 Ιουνίου 2002, ήτοι περισσότερο από έξι μήνες πριν τις 27 Φεβρουαρίου 2003, ημερομηνία κατάθεσης της προσφυγής. Και στην προκειμένη περίπτωση, ο προσφεύγων δεν επικαλείται κάποιον λόγο ικανό να τον απαλλάξει από την υποχρέωση να προσφύγει ενώπιον του Δικαστηρίου μέσα σε προθεσμία έξι μηνών από την ημερομηνία αυτή.

Έπεται ότι οι αιτιάσεις αυτές είναι εκπρόθεσμες και πρέπει να απορριφθούν κατ' εφαρμογή του άρθρου 35 §§ 1 και 4 της Σύμβασης.

β. Σε ό,τι αφορά την παραγραφή των πλημμελημάτων που φέρονται να έχουν διαπραχθεί μετά τις 19 Μαρτίου 1997, η Κυβέρνηση υπενθυμίζει ότι, με την απόφασή του αριθ. 3825/2002, το Πλημμελειοδικείο Πατρών κατέληξε στην παραγραφή των προαναφερθέντων πλημμελημάτων εκτιμώντας ότι οι εν λόγω πράξεις είχαν παραγραφεί το αργότερο μέχρι τις 19 Μαΐου 2002, ήτοι πριν τις 5 Ιουνίου 2002, ημερομηνία έκδοσης της απόφασης αριθ. 1387/2002 του

Συμβουλίου του Αρείου Πάγου. Η Κυβέρνηση υποστηρίζει έτσι ότι δεν μπορεί να καταλογιστεί οποιαδήποτε ευθύνη στη γραμματεία του Πλημμελειοδικείου Πατρών, εφόσον τα επίδικα πλημμελήματα είχαν ήδη παραγραφεί, πριν ακόμα από την έκδοση της απόφασης αριθ. 1387/2002 του Συμβουλίου του Αρείου Πάγου. Κατά την Κυβέρνηση, είναι αυτονόητο ότι ουδεμία καθυστέρηση μπορεί να καταλογιστεί στη γραμματεία του Πλημμελειοδικείου Πατρών πριν την παραπομπή της υπόθεσης από τον Άρειο Πάγο. Εν πάση περιπτώσει, η Κυβέρνηση σημειώνει ότι ο προσφεύγων μπορούσε να προσφύγει ενώπιον των διοικητικών δικαστηρίων με αγωγή στη βάση των άρθρων 105 και 106 του Εισαγωγικού νόμου του Αστικού Κώδικα. Ειδικότερα, σύμφωνα με την Κυβέρνηση, ο προσφεύγων μπορούσε να παραπονεθεί μέσω αυτής της προσφυγής για τις πράξεις ή παραλείψεις των διοικητικών και δικαστικών οργάνων που οδήγησαν στην παραγραφή των επίδικων πλημμελημάτων.

Ο προσφεύγων υποστηρίζει ότι τα εν λόγω πλημμελήματα παραγράφηκαν στις 2 Ιουλίου 2002 και όχι στις 19 Μαΐου 2002, όπως δηλώνει η Κυβέρνηση. Κατά τον προσφεύγοντα, το Πλημμελειοδικείο σημείωσε κατά λάθος ως ημερομηνία παραγραφής των εν λόγω πλημμελημάτων την 19^η Μαΐου 2002. Επιπλέον, υποστηρίζει ότι οι αδικαιολόγητες καθυστερήσεις των δικαστικών αρχών και, πιο συγκεκριμένα, του Συμβουλίου Εφετών και του Συμβουλίου του Αρείου Πάγου ευθύνονται για την παραγραφή των εν λόγω πλημμελημάτων.

Σε ό,τι αφορά την ένσταση για μη εξάντληση των εθνικών ενδίκων μέσων, το Δικαστήριο υπενθυμίζει ότι η αιτίαση του προσφεύγοντα έλκεται από την αδυναμία εξέτασης της ποινικής αγωγής του από τα εθνικά δικαστήρια λόγω της πενταετούς παραγραφής. Ωστόσο, η προτεινόμενη από την Κυβέρνηση προσφυγή στοχεύει στην αποζημίωση του ενδιαφερομένου στην περίπτωση παράνομης συμπεριφοράς από την πλευρά των κρατικών οργάνων. Κατά συνέπεια, στην προκειμένη περίπτωση, η αγωγή στη βάση των άρθρων 105 και

106 του Εισαγωγικού νόμου του Αστικού Κώδικα δεν είναι επαρκής για να επανορθώσει την παραβίαση που ο προσφεύγων καταγγέλλει στην προσφυγή του. Δεν συνιστά λοιπόν ένδικο μέσο προς εξάντληση με την έννοια του άρθρου 35 § 1 της Σύμβασης.

Πρέπει επομένως να απορριφθεί η ένσταση περί μη εξάντλησης που προβλήθηκε από την Κυβέρνηση.

Σε ό,τι αφορά την ουσία, το Δικαστήριο εκτιμά, υπό το φως του συνόλου των επιχειρημάτων των διαδίκων, ότι η αιτίαση αυτή θέτει σοβαρά πραγματικά και νομικά ζητήματα που δεν μπορούν να λυθούν στο στάδιο αυτό της εξέτασης της προσφυγής, αλλά απαιτούν εξέταση επί της ουσίας. Έπεται ότι η αιτίαση αυτή δεν θα μπορούσε να κηρυχθεί προδήλως αβάσιμη, με την έννοια του άρθρου 35 § 3 της Σύμβασης. Δεν διαπιστώθηκε κανένας άλλος λόγος απαραδέκτου.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ, ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ, ΟΜΟΦΩΝΑ,

Κηρύσσει παραδεκτή, με την επιφύλαξη όλων των επιχειρημάτων επί της ουσίας, την αιτίαση του προσφεύγοντος την ελκόμενη από το δικαίωμα για πρόσβαση σε δικαστήριο, αιτίαση που σχετίζεται με την διαδικασία ενώπιον του Πλημμελειοδικείου Πατρών και η οποία αφορά στα πλημμελήματα που φέρονται να έχουν διαπραχθεί μετά τις 19 Μαρτίου 1997.

Κηρύσσει απαράδεκτες τις λοιπές αιτιάσεις του προσφεύγοντος τις ελκόμενες από το άρθρο 6 § 1 της Σύμβασης.

Αποφασίζει την διαγραφή του υπολοίπου της προσφυγής από το πινάκιο.

(υπογραφή)
Søren NIELSEN
Γραμματέας

(υπογραφή)
Λουκής ΛΟΥΚΑΪΔΗΣ
Πρόεδρος

Ακριβής μετάφραση του συνημμένου
εγγράφου από τα γαλλικά.

Αθήνα, 23 Δεκεμβρίου 2005

Ο μεταφραστής

Αλέξανδρος Πετροτσόπουλος